

Sygn. akt VIII U 58/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 17 sierpnia 2021 r. w Gliwicach

sprawy B. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 30 września 2019 r. **nr** (...)

oddala odwołanie.

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek

Sygn. akt VIII U 58/20

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu B. S. prawa do przeliczenia wysokości emerytury przy zastosowaniu art. 110a ww. ustawy, albowiem ustalony przez organ rentowy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury nie przekroczył 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w oparciu o art. 110a ustawy emerytalno-rentowej. W uzasadnieniu podniósł, że ustalony w zaskarżonej decyzji wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury został obliczony nieprawidłowo, zaś w samej decyzji nie przedstawiono szczegółowego wyliczenia, na podstawie którego organ rentowy dokonał ustalenia wskaźnika w wysokości 226,05%. Ubezpieczony domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu świadczeń emerytalno-rentowych dla ustalenia w sposób najbardziej korzystny dla niego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z uwzględnieniem takich składników wynagrodzenia jak: płaca zasadnicza, dodatek za pracę w soboty i w niedziele, dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatek za pracę wykonywaną w warunkach szczególnych, wynagrodzenie z karty górnika oraz deputat węglowy z uwzględnieniem zarobków osiągniętych w części po przyznaniu emerytury.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony B. S. urodził się (...)

Decyzją z 4 sierpnia 2005 r. przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury górniczej od 16 lipca 2007 r., tj. od ustania zatrudnienia. Do ustalenia podstawy wymiaru tego świadczenia organ rentowy przyjął wynagrodzenia ubezpieczonego z 10 lat, tj. 1985#1994, zgodnie z zaświadczeniem o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 6 czerwca 2005 r. z (...) S.A. z okresu pracy w KWK (...). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 263,15% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

W dniu 19 czerwca 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, dołączając zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 6 czerwca 2017 r. z (...) S.A. z okresu pracy w KWK (...). Prawomocną decyzją z 27 czerwca 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do przeliczenia podstawy wymiaru zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, ponieważ po nabyciu uprawnień do emerytury ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym.

W dniu 8 stycznia 2019 r. ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z art. 110 ustawy emerytalno-rentowej, a decyzją z 20 marca 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu ustalenia wysokości emerytury zgodnie z art. 110, ponieważ wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony z 20 lat kalendarzowych wybranych z okresu od 1982 r. do 2018 r., z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu emerytury, tj. zarobków z 2018 r., wyniósł 226,22%, a zatem okazał się niższy od poprzednio obliczonego wskaźnika, tj. 263,15%. Ubezpieczony wniósł odwołanie od decyzji z 20 marca 2019 r., a postanowieniem z 16 lipca 2019 r. (sygn. VIII U 679/19) Sąd Okręgowy w Gliwicach umorzył postępowanie i przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wnioski ubezpieczonego o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Zaskarżoną decyzją z 30 września 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił przeliczenia świadczenia ubezpieczonego w oparciu o art. 110a ustawy emerytalno-rentowej, wskazując że nowo ustalone wskaźniki wysokości podstawy wymiaru z uwzględnieniem co najmniej jednego roku po nabyciu uprawnień do emerytury wyniosły: 2,21% z 10 lat (2009-2018), 226,05% z 20 lat (1982-2018), a więc były niższe niż 250%.

Ubezpieczony w okresie od 10 czerwca 1980 r. do 15 lipca 2005 r. był zatrudniony w KWK (...) w K. na następujących stanowiskach:

- elektryka pod ziemią – od 10 czerwca 1980 r. do 31 maja 1991 r.;
- energomechanika pod ziemią – od 1 czerwca 1991 r. do 31 grudnia 2004 r.;
- elektromontera pod ziemią – od 1 stycznia 2005 r. do 15 lipca 2005 r.

W piśmie z 21 grudnia 2020 r. (k.48-49) Spółka (...) S.A. w B., odpowiadając na zobowiązanie Sądu, przedstawiła zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 21 grudnia 2020 r. z okresu pracy ubezpieczonego w KWK (...). Wynagrodzenia roczne przedstawione w Rp-7 były identyczne jak w poprzednich Rp-7 dostarczanych organowi rentowemu, na podstawie których organ rentowy ustalał wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, za wyjątkiem wynagrodzenia za 2001 r. – w Rp-7 z 6 czerwca 2017 r. wyniosło 39 254,40 zł, a w Rp-7 z 21 grudnia 2020 r. wyniosło 39 295,40 zł. Różnica wynagrodzenia w 2001 r. jest niewielka, a biorąc pod uwagę, że rok 2001 nie był ujęty w obliczeniu przez organ rentowy wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 20 lat z ujęciem jednego roku po przyznaniu świadczenia, nie miała ona wpływu na wysokość wskaźnika.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury ubezpieczonego obliczony z najlepszych 20 lat z całego okresu zatrudnienia, tj. 1982, 1984-1999, 2003-2004, 2018, z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia (2018), wyniósł 226,22%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 z 21 grudnia 2020 r. z okresu pracy ubezpieczonego w KWK (...) (k.49).

Sąd ocenił zebrany materiał dowodowy jako kompletny i spójny, a poprzez to mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd pominął wnioskowany przez ubezpieczonego dowód z opinii biegłego z zakresu rent i emerytur oraz z przesłuchania ubezpieczonego, jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem dokumentacja płacowa ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w KWK (...) nie zaginęła, a organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję opierał się na Rp-7 wystawionych przez pracodawcę ubezpieczonego, którymi objęto cały okres zatrudnienia ubezpieczonego w KWK (...).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od 16 lipca 2007 r. jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej w oparciu o wynagrodzenia z 10 lat, tj. 1985#1994, gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 263,15% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Bezspornie ubezpieczony po uzyskaniu prawa do emerytury podjął zatrudnienie i pracował w 2018 r.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Zaskarżoną decyzją z 30 września 2019 r. (...) Oddział w Z. odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 291), argumentując że nowo ustalony wskaźnik podstawy wymiaru świadczenia jest niższy niż 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015 r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015 r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 291) wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Nadto po uzyskaniu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało jednak, że art. 110a ustawy nie znajdzie zastosowania do ubezpieczonego, gdyż ten nie spełnił wszystkich wymaganych tym przepisem przesłanek. Ustalony na nowo wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia nie jest bowiem wyższy niż 250%.

Jak wykazano w toku postępowania wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obliczony z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniom w najkorzystniejszej wersji, tj. 1982, 1984-1999, 2003-2004, 2018, z uwzględnieniem części zarobków przypadających po przyznaniu świadczenia (2018), wyniósł 226,22%.

Ubezpieczony twierdził, że osiągał wyższe wynagrodzenie niż przyjęte przez organ rentowy i domagał się dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rent i emerytury na okoliczność wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszej dla niego wersji. Ubezpieczony nie wskazał jednak za jaki okres biegły miałby odtworzyć jego wynagrodzenia, nie podał jakie składniki wynagrodzeń nie zostały uwzględnione przez organ rentowy, a które powinien ująć biegły w swoich wyliczeniach.

Sąd podkreśla, że dokumentacja płacowa ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w KWK (...) nie zaginęła ani nie została zniszczona, a organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję opierał się na Rp-7 wystawionych przez pracodawcę ubezpieczonego, którymi objęto cały okres zatrudnienia ubezpieczonego w KWK (...), tj. lata 1980-2005. Zarówno Rp-7, którymi dysponował organ rentowy w 2005 r., w 2017 r. jak i przedłożone przez (...) S.A. w toku niniejszego postępowania – z 21 grudnia 2020 r. – zawierały takie same kwoty wynagrodzeń, za wyjątkiem roku 2001, który i tak nie był ujęty w obliczeniu przez organ rentowy wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z uwagi na niską wartość wynagrodzenia rocznego w porównaniu do pozostałych lat pracy.

Wobec powyższego – w ocenie Sądu – brał by to podstaw do kwestionowania wyliczeń organu rentowego w zakresie ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego, który został ustalony na podstawie dokumentów wystawionych przez pracodawcę ubezpieczonego i wyniósł 226,22%.

Reasumując, skoro wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury górniczej z zastosowaniem art. 110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo, zgodnie z art. 15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd – na mocy (...) § 1 k.p.c. – oddalił odwołanie.

(-) sędzia Jolanta Łanowy - Klimek